

heden jo undertiden var meget selskabelig. Naar man med tilstrækkelig Grundighed søgte ind i sig selv, fik man ofte en ganske skuffende Fornemmelse af at have Fremmede hos sig.

Per, der følte sig personlig ramt af Bemærkningen, sagde med et Forsøg paa at fortsætte Lignelsen, at saadanne Fremmede desværre ofte var ret besværlige Gæster, der skabte Uro og Uhygge.

Atter gled det flygtigt studsende, ligesom lyttende Udtryk henover Præstens bortvendte Ansigt. Han gik dog ikke nærmere ind paa Emnet, tilføjede blot som en Afslutning, at man jo ogsaa gerne tyede til andres Tanker for at forjage sine egne. Bøger virkede saa rart afledende. De Betragtninger, Folk førte tilbogs og lod trykke, var i Almindelighed ikke opskræmmende.

Der blev igen en Pavse. Præsten var aabenbart her kommen ind paa noget, hvorom han ikke ønskede at udtale sig nærmere. Per forstod, at han var paa sin Post overfor ham, og at der ikke kunde komme nogen Samtale i Gang. Han rejste sig derfor, og Præsten gjorde sig ikke dennegang nogen Anstrengelse for at holde ham tilbage. Dog var han ingenlunde uhøflig. Ved Afskeden rakte han ham endog sin Haand — en besynderlig tør og hed Haand — og gjorde verdensmandsmæssig en Undskyldning, fordi han af Frygt for Træk ikke fulgte ham ud i Forstuen.

Saa kort og lidet betydende dette Møde havde